

meget stor Opmærksomhed, som jeg altid gør, naar han har Ordet, og næsten altid, naar ærede andre Medlemmer have Ordet, og jeg tror, at naar Rigsdagstidende kommer saa langt, at det ærede Medlem der kan læse sine Udtalelser, vil det gaa op for ham, at Manglen ikke har ligget hos mig, men i Udtalelsernes Utydelighed. Jeg havde et ganske levende Indtryk af, da jeg hørte det ærede Medlems Tale, at den Side af Sagen, den skriftlige Processes Omordning, havde det slet ingen Hastværk med, den kunde det godt vente med, den behøvede man ikke at blive enig om nu. Det ærede Medlem sagde udtrykkelig, at oppe i Norge havde man skyndt sig med at faa den kriminelle Retspleje ordnet, medens man lod den civile hvile, og har den Dag i Dag ikke faaet en ny Ordning af den civile Retspleje.

Det ærede Medlem for Stubbekøbing (N. J. Larsen) udtalte, at de Oplysninger, jeg fremkom med, følte han sig ikke afkræftet ved. Det har jeg ikke et eneste Øjeblik ventet, at det ærede Medlem skulde. Jeg har nu siddet her i denne Sal paa tiende Aar med det ærede Medlem og endnu aldrig oplevet, at det ærede Medlem har følt sig afkræftet ved noget som helst Argument, og jeg har heller ikke spændt mine Forventninger saa vidt, at jeg har tænkt mig Muligheden af, at det skulde ske ved denne Lejlighed. Det ærede Medlem kunde ikke modsige Rigtigheden af nogen som helst af de Oplysninger, jeg fremkom med, og af disse Oplysninger fremgik det til fulde, at den Praksis, der har været fulgt, ikke blot i de senere Aar, men siden 1872, er den samme, som har været fulgt lige siden Grundloven blev givet, nemlig den Praksis, at naar en Dommer i en af de kollegiale Retter gaar af efter at have fyldt det 65de Aar og uden at søge sin Afsked, naar han altsaa afskediges af Regeringen, faar han sin fulde Gage som Pension, hvad enten han afskediges rent ud paa graat Papir, som man kalder det — det var saaledes, at de 5 Assessorer i 1856 bleve afskedigede — eller afskedigede uden Ansøgning, men ikke mod sit Ønske. Det er den Praksis, som har været gældende helt igennem, det er den Praksis, det ærede Medlem anker over, idet han siger, at siden 1872 er der indført den Fiktion, at Dommeren altid gaar af mod sin Villie. Den Fiktion kender jeg intet til, den Fiktion foreligger der intet om. Det, der er sket efter 1872, er, at naar Dommeren bliver afskediget af Regeringen, faar han fuld Gage

som Pension, selv om Afskedigelsen ikke er mod hans Villie, ikke er mod, hvad han kan ønske sig. At det har været akkurat lige saadan før 1872, fremgaar ikke alene af de Oplysninger, jeg allerede er fremkommet med, men det fremgaar ydermere af, hvad jeg kan oplyse, fandt Sted, den Gang Højesteretsassessor Kofoed i 1860 blev afskediget. Da han skulde afskediges, fremkom der en Indstilling fra Justitiarius Rottbøll — ham, der senere gik af efter egen Ansøgning med Pension efter Pensionsloven —, og denne Indstilling gik ud paa, at han fandt, at Assessor Kofoed nu ikke gjorde tilstrækkelig Fyldest i Retten længere, og at han derfor vilde indstille ham til Afsked, og han føjede da udtrykkelig til, at han yderligere kunde bemærke, at denne Indstilling om Afsked var ikke mod Assessor Kofoeds Ønske. Det er altsaa det, der skete den Gang i 1860, og som er sket, er jeg overbevist om, ved adskillige andre Lejligheder, hvor jeg ikke har haft Akterne fremme. Det er akkurat det samme, som det, der er sket gentagne Gange efter 1872. Praksis har været den, at i alle disse Aar er der kun, mig bekendt, 3 Dommere, som ikke have faaet fuld Gage som Pension, nemlig de to, som jeg nævnedes, og endelig fra den senere Periode Kriminalretsassessor Larpent, som blev sindssyg, og som ikke havde fyldt sit 65de Aar, som blev umyndiggjort, og hvis Værge da begærede hans Afsked, hvorefter Assessoren da fik Afsked med Pension efter Pensionsloven. Hvad det ærede Medlem udtalte om det, der skulde være passeret for nogle Aar tilbage, da Justitiarius i Højesteret gik af, og om at denne Justitiarius offentlig skulde have meddelt, at han havde indgivet Ansøgning til Kongen om Afsked, men at disse Ytringer bag efter vare blevne annullerede, og at han derefter fik Afsked med fuld Pension, derom kender jeg intet som helst andet, end at han fik Afsked med fuld Pension. Jeg har, da Forhandlingen om denne Sag ved Finanslovens første Behandling blev rejst, undersøgt adskillige af disse Afskedigelsessager oppe i Justitsministeriet, og jeg har ogsaa særligt undersøgt Sagen med den Justitiarius, som jeg maa formode, det ærede Medlem siger til, da det er den eneste Højesteretsjustitiarius, der er gaet af i de sidste 20 Aar eller saa, og jeg har ikke fundet nogen som helst Ansøgning fra ham om at faa sin Afsked. Jeg har heller aldrig hørt noget derom før i dette Øjeblik, hvor det ærede Medlem meddeler det. Muligvis det